

nok højst fortræffelige Doktor Mikkelsen. Og nu, da jeg har set dig, betænker jeg mig ikke paa at sige, at jeg har det bedste Haab om at kunne gøre dig rask.“

Torben, der et Par Gange under Vennens Tale havde slaaet heftigt afvisende ud med Haanden, var tilsidst bleven stille.

„Men det er jo umuligt!“ sagde han tonløst. „Jeg føler det dog bedst selv. Jeg er jo allerede et halvt opløst Kadaver.“

„Snak! Der er meget mere Liv i dig, end du bilder dig ind. Men du har handlet ilde mod dig selv. Du har for tidligt gravet dig ned i Mørket, Junker Torben! Hvem skulde have tænkt det om dig? ... Men vent! Du kan endnu engang blive den lykkeligste af os allesammen!“

III.

Et Par Timer senere, efter et forsinket Frokostmaal-tid, sad de to Venner igen inde i Opholdsstuen. Asmus Hagen havde foretaget en indgaaende Undersøgelse, og da han havde taget en Prøve af det nye Lægemiddel med fra København, var Kuren forsaavidt allerede begyndt.

„Husk altsaa: to Piller tre Gange daglig. Forøvrigt frisk Luft, Sol og en fornuftig Diæt. Jeg siger dig: inden der er gaaet et halvt Aar, ligner du dig selv fra gamle Dage. Om et Aar er du Rigsdagsmand, og saa er det jo kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar du skal fremtræde som Minister og henrykke Damerne med den bekendte Trekantede under Armen og Guldgaloner ned ad Bøv-